

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY

**POVESTE
AMUZANTĂ**

Traducere din limba engleză și note
DANIELA PURGARU
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Miercuri, 1 mai

108 zile până când pot să plec

Unii sunt povestitori înnăscuți. Știu cum să pună lucrurile în scenă, să găsească unghiul potrivit, când e momentul adecvat să facă o pauză pentru un efect dramatic și când să treacă rapid peste detalii incomode.

N-aș fi devenit bibliotecară dacă nu mi-ar fi plăcut poveștile, dar nu m-am priceput niciodată să istorisesc propriile povești.

Dacă aș primi câte un bănuț de fiecare dată când îmi întreprup o anecdotă ca să mă gândesc dacă era *chiar* marți sau dacă, de fapt, era *joi*, atunci aș avea cel puțin patruzeci de cenți, ceea ce înseamnă că o mult prea mare parte din viața mea ar fi fost irosită pentru un câștig mult prea mărunț.

Peter, pe de altă parte, ar avea zero cenți și un public captivat.

Îmi plăcea mai ales cum spunea povestea *noastră* despre ziua în care ne-am cunoscut.

Era sfârșit de primăvară, cu patru ani în urmă. La acea vreme, locuiam în Richmond și doar cinci străzi separau elegantul și renovatul lui apartament în stil italian de versiunea mea ponosită-nu-prea-șic a aceluiași loc.

Când mă întorceam spre casă de la serviciu, am făcut un ocol prin parc, ceea ce nu mai făcusem niciodată, însă vremea

era perfectă. Și aveam o pălărie cu boruri lăsate, pe care n-o purtasem niciodată, dar mama mi-o trimisese prin poștă cu o săptămână înainte și am simțit că îi eram datoare s-o *încerc* măcar. Citeam în timp ce mergeam – ceea ce jurasem că n-o să mai fac, fiindcă așa fusesem la un pas de a provoca un accident de bicicletă, cu câteva săptămâni în urmă – când, deodată, o briză caldă mi-a prins borul pălăriei, mi-a săltat-o de pe cap și a purtat-o peste un tufiș de azalee. Fix la picioarele unui bărbat blond, înalt și chipeș.

Peter a spus că a luat-o ca pe o invitație. A râs, pe un ton aproape autoironic, adăugând:

– Până la acel moment nu crezusem în destin.

Dacă așa a fost, atunci ar fi rezonabil de presupus că destinul mă urăște *nițel*, pentru că în clipa în care s-a aplecat să recupereze pălăria o altă rafală a luat-o pe sus, iar eu am alergat după ea și am intrat direct într-un coș de gunoi.

Din cele metalice, ancorate în pământ.

Pălăria mi-a aterizat pe o cutie de tăieței lo mein aruncată, muchia coșului de gunoi m-a izbit în cutia toracică, iar eu am căzut cu zgomot în iarbă. Peter m-a descris drept „adorabil de stângace”.

A omis partea în care am proferat un șir de înjurături.

– M-am îndrăgostit de Daphne din clipa în care am ridicat privirea de la pălăria ei, obișnuia el să spună, fără a menționa că în părul meu erau tăieței aruncați la gunoi.

Când m-a întrebat dacă mă simt bine, i-am răspuns:

– Am omorât un biciclist?

A crezut că m-am lovit la cap. (Nu, doar că sunt praf când vine vorba de prima impresie.)

În ultimii trei ani, Peter a șlefuit *Povestea noastră* cu fiecare ocazie. Eram sigură că o s-o includă atât în jurămintele noastre de la nuntă, *cât și* în discursul lui de la recepție.

Însă după aceea a avut loc petrecerea burlacilor și totul s-a schimbat.

Povestea a luat o nouă turnură. Un alt punct de vedere. Iar în noua istorisire nu mai eram eu *protagonista*, ci micuța complicație care avea să fie folosită întotdeauna pentru a pune în valoare povestea *lor*.

Daphne Vincent, bibliotecara pe care Peter a cules-o din gunoi, cu care a fost cât pe ce să se însoare și de care s-a descoto-roșit în dimineața de după petrecerea burlacilor pentru „cea mai bună” „prietună” „platonice”, Petra Comer.

Dar, de fapt, când ar fi fost el nevoit să spună povestea lor?

Toată lumea din jurul lui Peter Collins și al Petrei Comer o știa: cum se cunoscuseră în clasa a treia, când se treziseră că, în funcție de ordinea alfabetică, erau nevoiți să stea unul lângă altul, și cum deveniseră apropiați datorită pasiunii lor comune pentru Pokemon. Cum, imediat după aceea, mamele lor au devenit prietene când îi însoțeau într-o excursie la un acvariu, urmați de tații lor.

În ultimul sfert de secol, familiile Collins și Comer și-au petrecut vacanțele împreună. Au sărbătorit zile de naștere, au fost la brunch-uri de Crăciun și și-au decorat casele cu fotografii în rame confecționate manual, din care chipul lui Peter și al Petrei radiau sub o iterație oarecare a expresiei PRIETENI PENTRU TOTDEAUNA.

Asta, după cum mi-a povestit Peter, i-a făcut pe el și pe cea mai superbă femeie pe care am cunoscut-o vreodată să fie „mai degrabă verișori decât prieteni”.

Ca bibliotecară, chiar ar fi trebuit să-mi acord un răgaz mai mare pentru a chibzui la *Parcul Mansfield* sau *La răscruce de vânturi*, la toate acele povești de dragoste și gotice, întortocheate, în care cei doi protagoniști care au crescut împreună, odată ajunși la maturitate, își proclamă dragostea nemuritoare unul pentru celălalt.

Dar n-am făcut-o.

Așa că iată-mă stând acum într-un apartament minuscul, derulând paginile publice ale Petrei de pe rețelele sociale, urmărind fiecare detaliu din perioada în care fostul meu logodnic îi face curte.

Din camera alăturată, versiunea lui Jamie O'Neal a melodiei *All by Myself* se aude suficient de tare ca să facă măsuța de cafea să trepideze. Vecinul meu de alături, domnul Dorner, bate zdravăn în perete.

Abia de aud, pentru că tocmai ce-am dat peste o poză cu Peter și Petra, prinși la mijloc între ambele cupluri de părinți, pe malul lacului Michigan, șase oameni anormal de atrăgători care râd, afișând zâmbete anormal de albe peste mesajul *Pentru cele mai bune lucruri în viață merită să aștepți*.

Ca la un semnal, muzica răsună și mai tare.

Trântesc capacul computerului și mă dezlipesc de pe canapea. Apartamentul ăsta a fost construit înainte de încălzirea globală, când locuitorii din Northern Michigan nu aveau nevoie de aer condiționat, dar e abia l mai și în jurul prânzului casa se transformă într-un cuptor de cărămidă.

Traversez holul spre dormitor și ciocăn la ușa lui Miles. Nu mă aude din cauza lui Jamie. Bat și mai tare.

Muzica se oprește.

Se aud pași apropiindu-se. Ușa se deschide și o pâclă de iarbă plutește afară.

Ochii căprui-închis ai colegului meu de apartament sunt rozalii la colțuri, și nu are pe el decât o pereche de boxeri și o pătură tricotată, dubioasă, pusă pe umeri, ce aduce cu o peleurină deosebit de tristă. Având în vedere climatul general din apartamentul nostru, care seamănă cu o cutie încinsă, pot să presupun că o poartă doar de dragul decenței. Ceea ce pare exagerat din partea unui bărbat care, nu mai departe de seara

trecută, a omis îndeajuns că stau cu el încât să facă duș cu ușa larg deschisă.

Părul lui castaniu-ciocolatiu îi stă sculat în toate direcțiile. Barba asortată cu el e haos pur. Își drege glasul.

– Care-i treaba?

– Totu-i în regulă? îl întreb, pentru că, deși sunt obișnuită cu un Miles *dezordonat*, sunt mai puțin obișnuită să-l aud ascultând la maximum cel mai trist cântec din lume.

– Mda, spune el. Totu-i în regulă.

– Ai putea să dai muzica mai încet, îi zic.

– N-ascult muzică, rostește foarte serios.

– Păi tocmai ai pus-o pe pauză, spun pentru cazul în care e pur și simplu prea amețit ca să-și amintească ceva ce s-a petrecut acum circa trei secunde. Dar e foarte tare.

Se scarpină la o sprânceană cu dosul degetelor, încruntat.

– Mă uit la un film, zice el. Dar pot să-l dau mai încet. Scuze.

Fără ca măcar să vreau, arunc o privire peste umărul lui ca să văd mai bine.

Spre deosebire de restul apartamentului nostru, perfect ordonat când am ajuns eu și încă perfect îngrijit, camera lui e un dezastru. Jumătate dintre discuri sunt stivuite peste lăzile de lapte în care, din câte se pare, ar trebui să stea. Patul e nefăcut, cu o cuvertură șifonată și cearsăful strâmb. Două cămăși de flanel jerpelitate atârnă din sertarele întredeschise, ca niște mici fantome pe care le-a țintuit acolo în timp ce evadau.

În opoziție directă cu cremul și gri-maroniul de la mine din cameră, a lui e un amestec dezordonat și confortabil de ruginiu, muștar și vernil din anii șaptezeci. În timp ce cărțile mele sunt ordonate cu grijă în bibliotecă și pe raftul pe care l-am montat deasupra ferestrei, ale lui (foarte puține) stau cu fața în jos pe podea, cu cotorul îndoit. Manuale de electronică, unelte împărășiate și o pungă deschisă de Sour Patch Kids zac aruncate

pe birou, iar pe pervaz un bețișor parfumat arde între câteva plante de apartament surprinzător de vivace.

Totuși, televizorul e cel care îmi atrage atenția. Pe ecran e imaginea unei Renée Zellweger pe la 30 de ani, în pijama roșie și cântând într-o revistă rulată.

– Doamne, Miles, îi spun.

– Ce? exclamă pe un ton ușor defensiv.

– Te uiți la *Jurnalul lui Bridget Jones*?

– E un film bun, spune el.

– E un film grozav, îi zic, dar scena asta ține cam un minut.

El pufnește.

– Și?

– Și atunci de ce ține de cel puțin – mă uit la telefon – opt minute?

Sprâncenele lui întunecate se unesc.

– Aveai nevoie de ceva, Daphne?

– Poți să-l dai mai încet? îi zic. Toate farfuriile zăngăne în dulapuri, iar domnul Dorner mai are puțin și dărâmă peretele din sufragerie.

Un alt pufnet.

– Vrei să te uiți? se oferă el.

Acolo înăuntru?

E un risc prea mare de tetanos. Un gând lipsit de generozitate, desigur, dar recent, rezerva mea de generozitate s-a golit. Așa se întâmplă când partenerul de viață te părăsește pentru cea mai drăguță, cea mai lipsită de griji și mai frumoasă femeie din statul Michigan.

– Sunt în regulă, îi spun.

Stăm amândoi acolo. E mai mult decât am interacționat vreodată. Sunt pe cale să dobor recordul. Mă gâdilă gâtul. Ochii îmi ard. Adaug:

– Și ai putea, te rog, să nu fumezi înăuntru?

I-aș fi spus mai devreme, doar că, practic, e apartamentul lui. Mi-a făcut o mare favoare lăsându-mă să mă mut aici.

Dar nu-i ca și când ar fi avut cine știe ce opțiuni. Iubita lui tocmai se mutase de acolo.

În apartamentul *meu*.

Cu logodnicul *meu*.

El avea nevoie să acopere jumătate din chiria pe care o împărțea cu Petra. Eu aveam nevoie de un loc unde să dorm. Am spus să dorm? Voiam să zic să plâng.

Dar sunt aici de trei săptămâni deja și m-am săturat să mă duc la serviciu mirosind de parcă aș veni direct de la cel mai puțin faimos dintre concertele unei trupe derivate din Grateful Dead.

– Scot capul pe fereastră, spune Miles.

– Ce?

Îmi imaginez pe loc un labrador ciocolatiu într-o mașină, cu gura deschisă și cu ochii mijiți în vânt. La asta m-a dus cu gândul în puținele dați în care eu și Miles ne-am întâlnit, înainte de toate astea, la întâlniri duble incomode cu partenerii noștri deveniți acum parteneri. Prietenos și slăbănog, cu nasul în vânt, care îl făcea să pară puțin ticălos, și cu dinții oarecum *prea* perfecți în contrast cu fața neîngrijită.

Ultimele două săptămâni și jumătate și-au spus cuvântul și i-au dat un aer ușor sălbatic – un labrador mușcat de un vârcolac și aruncat înapoi în iaz. Chiar seamănă, sincer.

– Scot capul pe fereastră când fumez, explică el.

– Bine, îi zic.

Asta-i tot ce pot. Mă întorc să plec.

– Ești sigură că nu vrei să te uiți la film? spune el.

O, Doamne!

Adevărul este că Miles pare un tip drăguț. Un tip drăguț pe bune! Și-mi imaginez că ceea ce simte acum trebuie să fie comparabil cu propria-mi decimare emoțională. Aș putea

să-i accept oferta, să mă duc să stau în camera lui, pe un pat nefăcut, și să mă uit la o comedie romantică în timp ce absorb prin pori 1 500 de grame de fum de iarbă. Poate că ar fi chiar bine să ne prefacem nițel că suntem prieteni și nu niște străini captivi împreună în coșmarul ăsta al unei despărțiri.

Dar am și alte lucruri mai bune de făcut într-o seară de miercuri.

– Poate altă dată, spun și mă întorc la computer ca să continui să caut noi locuri de muncă, departe de Peter și Petra și departe de Waning Bay, Michigan.

Mă întreb dacă în Antarctica e nevoie de o bibliotecară pentru copii.

O sută opt zile, și am plecat de-aici.

CAPITOLUL 2

(Cu ceva timp în urmă) în aprilie

Înainte să aflu că trebuie să plec

Iată cum decurge restul poveștii când eu sunt cea care o spun: eu și Peter Collins ne-am îndrăgostit într-o zi, în parc, când vântul mi-a suflat pălăria de pe cap.

Probabil că sunt cea mai nepricepută din lume la flecăreală, dar el nu voia flecăreală.

Când i-am spus că pălăria a fost un cadou de la mama, a vrut să știe dacă eram apropiate, unde locuia, cu ce ocazie am primit cadoul și, apropo, „La mulți ani, ești genul care-și serbează ziua de naștere?” Iar când i-am spus „mulțumesc”, și „da, sunt”, mi-a zis din proprie inițiativă că și el era la fel și că pentru familia lui zilele de naștere erau întotdeauna niște uriașe reușite personale, nu simple marcări ale trecerii timpului. Iar când i-am zis că toate astea sunau frumos, zilele de naștere și familia lui, a zis că „ele sunt motivul pentru care mi-am dorit mereu ca într-o bună zi să am și eu o familie mare”, moment în care mi-aș fi pierdut capul chiar și dacă nu m-ar fi întrebat, fix în clipa aia, de parcă n-aveam mizerie lipită în părul meu castaniu: „Și tu? Ți dorești o familie mare?”

Pentru mine, întâlnirile la 20 de ani fuseseră un iad. Țsta era genul de întrebare pe care o puneam de obicei, înainte ca tipul de la celălalt capăt al firului să mă ocolească de parcă ar fi fost o propunere oficială: „Să sărim peste pileală și să înghetăm, poate, niște embrioni, pentru orice eventualitate?”

Peter era diferit. Stabil, constant, practic. Genul de persoană în care mă puteam imagina având încredere, ceea ce nu era lucru ușor pentru mine.

După cinci săptămâni ne-am mutat împreună, ne-am sincronizat viețile, grupurile de prieteni și programele. La prima petrecere aniversară pe care am dat-o pentru Peter, cei mai buni prieteni ai noștri din Richmond, Cooper, respectiv Sadie, s-au plăcut și au început și ei să iasă împreună.

După un an, Peter m-a cerut în căsătorie. Am spus da.

Un an mai târziu, în timp ce puneam la cale nunta, am început să ne uităm să cumpărăm o casă. Părinții lui, doi dintre cei mai draguți oameni pe care i-am întâlnit vreodată, i-au trimis oferta pentru o casă veche de vânzare, superbă, nu departe de ei, în orașul lui natal de pe malul unui lac din Michigan.

Întotdeauna își dorise să revină acolo, iar după ce postul lui de dezvoltator de software a devenit unul cu muncă de la distanță, nimic nu-i mai stătea în cale.

Mama locuia deja în Maryland. Tata, a cărui titulatură chiar merită pusă între ghilimele, era în California de Sud. Sadie și Cooper cochetau cu posibilitatea de a se muta la Denver.

Și, oricât de mult îmi plăcea slujba mea din Richmond, ceea ce-mi doream de fapt – ceea ce-mi dorisem *dintotdeauna* – era să fiu bibliotecară pentru *copii* și, ce să vezi, Biblioteca Publică din Waning Bay căuta pe cineva tocmai pentru un astfel de post.

Așa că am cumpărat casa din Michigan.

Mă rog, *el* a cumpărat-o. Eu aveam un punctaj groaznic pentru creditare și prea puțini bani puși deoparte. A achitat avansul și a insistat să plătească el ipoteca.

Întotdeauna fusese foarte generos, dar asta părea prea mult. Sadie nu mi-a înțeles reținerile – „eu l-am lăsat pe Cooper să plătească, efectiv, tot”, obișnuia ea să spună, „fiindcă, spre deosebire de mine, el câștigă un purcoi de bani” –, dar Sadie nu fusese crescută de Holly Vincent.

Nu se putea ca mama mea, puternică și hiperindependentă, să accepte ca eu să mă bazez într-atât pe Peter, așa că nici eu n-am acceptat.

El s-a gândit la un compromis: eu urma să mobilez locul, să adaug, bucată cu bucată, mobilierul pe care îl adusesem din Richmond, în timp ce el achita facturile.

Majoritatea prietenilor lui din zone îndepărtate aveau slujbe comode de funcționari și puteau să-și permită să vină acolo special pentru petrecerea burlacilor. Sadie și restul prietenilor mei însă erau în mare parte și ei bibliotecari – sau librari, ori scriitori aspiranți – care nu-și puteau permite să facă două drumuri. Așa că ea și Cooper urmau să sosească cu avionul cu câteva zile înainte de ceremonia din vară și atunci aveam să dau și petrecerea burlăcițelor.

Așa că, în urmă cu trei săptămâni, la începutul lui aprilie, Peter a ieșit pentru a-și petrece Noaptea în Oraș, iar eu am rămas să citesc pe canapeaua noastră în stil victorian, de un galben unt. În timpul primelor popasuri din seara aceea mi-a trimis mesaje cu fotografii drăguțe de grup. Cu fratele lui, Ben, din Grand Rapids, și cu amicul lui din liceu, Scott, cu care reușisem *în sfârșit* să stabilesc o conexiune după ce am citit primele patru romane *Dune*, și cu alți prieteni din Richmond. Toți ținându-se pe după umeri, cu Peter în mijloc – în fiecare imagine – alături de zeita lui mlădioasă, cu părul platinat și ochi de pisică, cea mai bună prietenă, una, Petra Collins.

Iubitul Petrei, Miles, *nu* fusese invitat la petrecerea burlacilor. Peter nu-l *ura* pe Miles. Doar că nu credea că Miles era suficient de bun pentru Petra, pe motiv că Miles e un drogat fără diplomă de colegiu.

Și Petra e o drogată fără diplomă de colegiu, dar cred că lucrurile stau altfel când iei 10 cu felicitări pentru că ai o familie pitorească și un cont bancar țeapăn. Atunci nu ești o drogată; ești un *spirit liber*.

Încă o chestie care trebuie menționată, în ciuda a ceea ce simt: Petra e supranatural de drăguță.

E genul ăla de femeie care e *familiară* instantaneu cu toată lumea, într-un mod care îl face pe celălalt să se simtă cea mai importantă persoană. Te ia mereu de braț, râde la glumele tale, sugerează să-i încerci luciul de buze la baie, apoi insistă să-l păstrezi pentru că „merge mai bine cu nuanța ta”.

Chiar nu vreau să fiu geloasă pe ea. Era logic să se ducă la petrecerea burlacilor dată de el. Era cea mai bună prietenă a lui. Era logic ca eu să *nu* mă duc. Așa funcționează tradiția asta învechită.

Sperasem să stau trează suficient de mult încât să vâr un pahar cu apă și niște ibuprofen în mâna beată a lui Peter când ajungea acasă, dar am ațipit pe canapea.

Când m-am trezit la zgomotul ușii de la intrare, sufrageria era inundată de lumină, așa că am reușit să observ surpriza de pe fața lui Peter când m-a găsit acolo.

Sincer, arăta de parcă ar fi dat peste o femeie care i-a intrat în casă prin efracție și i-a fiert iepurele de companie și nu peste logodnica lui iubită, ghemuită pe canapea. Nici măcar atunci însă nu s-a declanșat alarma.

Era greu să te simți din cale-afară de panicată cu Peter pe aproape, arătând precum cea mai puțin inventivă descriere a arhanghelului Mihail. 1,86, păr blond auriu, ochi verzi și un nas roman puternic.

Nu că așa avea cea mai vagă idee despre cum arată un nas roman. Dar ori de câte ori un scriitor de romane de dragoste istorice menționează unul, gândul îmi zboară la al lui Peter.

– Te-ai întors, am croncănit și m-am ridicat să-l salut.

El a înțepenit în îmbrățișarea mea, iar eu m-am îndepărtat, cu mâinile încă blocate pe ceafa lui. Mi-a apucat încheieturile, le-a desprins de pe el și le-a ținut între piepturile noastre.

– Putem să vorbim un minut? a întrebat.

– Desigur?

Am formulat-o ca pe o întrebare. Era.

M-a condus la canapea și m-a pus să stau jos. Apoi, din câte am reușit să înțeleg, probabil că niște plăci tectonice s-au ciocnit, pentru că întreaga lume s-a zguduit, iar urechile au început să-mi țiuie așa de tare, încât am prins doar unele frânturi din ce-mi spunea. Nimic din toate acelea nu avea cum să fie corect. N-avea sens.

Prea multă băătură...

Toți au plecat acasă, dar noi am rămas în urmă să ne dregem...

Dintr-una într-alta...

Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc, dar...

– M-ai înșelat? am reușit să bâigui în cele din urmă pe un ton ascuțit, în timp ce el se afla în toiul unei alte propoziții indescifrabile.

– Nu! a exclamat. Adică, n-a fost așa. Suntem... Mi-a spus că-i îndrăgostită de mine, Daphne. Și mi-am dat seama că și eu sunt. Îndrăgostit. De ea. La dracu', îmi pare așa de rău!

Mai multe scuze.

Mai multe țiuituri în urechi.

Mai multe platitudini.

Nu. Nu m-a înșelat, nu? Nu, pur și simplu și-a mărturisit dragostea față de *altcineva*? Încercam să pun cap la cap piesele puzzle-ului, însă nimic nu se potrivea. Fiecare propoziție pe care o rostea era incompatibilă cu cea de dinainte.

În cele din urmă, auzul meu a prins ceva ce părea important, asta dacă reușeam să mă prind de context: *o săptămână*.

– O săptămână? am spus.

El a confirmat din cap.